

# Dostluk Ve Aşk

– ERHAN TIĞLI · 18 Şubat 2026

DOSTLUK ve AŞK...

Dostlukla aşk yolda karşılaştılar. Aşk takmış takıştırmış, süslenmiş, iki dirhem bir çekirdek olmuştu. Dostluk ise sade ve duruydu, doğaldı. Aşk gururla giderken şöyle bir baktı dostluğa: “Hayrola, nereye gidiyorsun böyle?” diye sordu.

Bu küçümseyen, tepeden bakan bakışa güldü geçti dostluk:

“İnsanları teselli etmeye, avutmaya gidiyorum” dedi.

Aşk dudak bükerek konuştu:

“Ben hiçbir insanın yanına gitmem. Onlar benim yanıma gelirler. Kendilerine pek yüz vermesem bile muhakkak arar sorarlar, bensiz yapamazlar. Sen de öyle yap, kendini naza çek. O zaman değer artar, benim gibi el üstünde tutulursun, baş üstünde gezersin.”

“Hayır! Bu dediklerini yapamam” dedi dostluk. “Benim yüzümden acı çekmelerine dayanamam onların. Dert ortağı olurum kendilerine. Yalnızlıklarını gideririm.”

“Enayiliğine doyma o zaman” diye alayla güldü aşk. Dünyada en güzel şey benim. Her zaman ve her yerde rağbet görürüm, şarkılara, şiirlere konu olurum. Sen ne işe yararsın ki?”

“Sen öyle san” diye başını salladı dostluk. Sen gidince ben gelirim insanların yanlarına. Döktürmüş olduğun gözyaşlarını silerim, açtığın yaraları sararım, yalnızlıklarını paylaşıyorum. Dünyadaki en güzel şey sen olabilirsin ama benim gibi, benim kadar iyi olamazsın. Sen yakarsın yürekleri, ben su serperim. Senin dikenin ve verdiği acılar, benim diktiğim gül ve ferahlattığım gönül çöktür. İşte farkımız budur.”

Aşk söyleyecek söz bulamadı. Burnu havada çekip gitti.

Dostluk ise erdem ve özveri ile birlikte doğruya iyiye güzele doğru yürüdü, yürüdüğü yolları güllere, lalelere, karanfillere bürüdü.